13/03/2019

Οι τριμερήτες

/ Ορθόδοξες Προβολές

Τα χείλη του μουδιασμένα ζητούσαν νερό. Είχε τρεις μέρες να φάει και να πιει κάτι. Ακολουθίες πολύωρες, μετάνοιες, μελέτη, ο κανόνας στο κελί του, η κατα μόνας αγρυπνία. Όλα μαζί του δίνανε μια μικρή γεύση από την άσκηση των μεγάλων ασκητών της ερήμου που ζούσανε έτσι όχι για μερικές ημέρες αλλά σχεδόν όλη τους την ζωή.

Ήταν τυπικό του μοναστηριού του να κρατούνε τριήμερη -απόλυτη- νηστεία οι πατέρες μέχρι την πρώτη Προηγιασμένη. Ήταν παράδοση να κάνουνε ένα γερό ξεκίνημα στην Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή.

Δίψα. Αυτό το αίσθημα ήταν φοβερό. Ήταν πλέον Τετάρτη απόγευμα. Η Προηγιασμένη έφτανε στο τέλος της. Έφτανε η στιγμή που μετά από σχεδόν τρεις ημέρες πλήρους νηστείας θα άνοιγε το στόμα του για να φάει. Ο ιερέας κάλεσε τους πιστούς. «Μετά φόβου Θεού πίστεως και αγάπης προσέλθετε». Μια μικρή ζαλάδα τον έκανε να πιάσει την κολόνα του ναού. Ένας ένας οι μοναχοί σαν πουλάκια άνοιγαν το στόμα τους περιμένοντας την μάνα τους Εκκλησία να τα ταΐσει. Ήρθε η σειρά του. Άνοιξε το στόμα του.

Ο ιερέας λέγοντας «...εις άφεσιν αμαρτιών και ζωήν την αιώνιον» τον μετάλαβε Σώμα και Αίμα Κυρίου. Το στόμα του γέμισε τροφή ουράνια. Για πρώτη φορά, εκείνη την στιγμή κατάλαβε, σαν να είχε κάποια Θεία επίσκεψη, ότι τρώει τον Θεό. Χρόνια μοναχός, εκείνη η στιγμή όμως άνοιξε ο πνευματικός κόσμος μέσα του, μπροστά του. Εκείνη τη στιγμή κατάλαβε. Πίστευε όμως τότε κατάλαβε. Κατάλαβε χωρίς εξηγήσεις, χωρίς ο ίδιος να μπορεί να καταλάβει πώς κατάλαβε.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια του γεμάτος φόβο, χαρά, αγωνία, ειρήνη, πλήρη κατανόηση. Κατακλύστηκε από ευγνωμοσύνη. Απομακρυνθήκε από το Άγιο Ποτήριο. Πήγε και κάθισε και πάλι στο στασίδι του. Τα μάτια του ήταν διαφορετικά. Το κορμί του πλέον στεκόταν όπως οι αγιογραφίες του τοίχου. Ήταν και δεν ήταν πλέον εκεί. Όλα είχανε χαθεί πλέον. Η κούραση, η δίψα, η πείνα, οι λογισμοί, όλα χάθηκαν. Ένα πράγμα κυριαρχούσε πάνω στο είναι του. Αυτή η γεύση του Χριστού.

Η πρώτη Προηγισμένη Θεία Λειτουργία της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής μόλις είχε τελειώσει. Καθώς όλοι βγαίνανε από το Καθολικό του μοναστηριού μερικοί πατέρες τον άκουσαν να μονολογεί «πώς είναι δυνατόν να έφαγα εγώ τον Θεό; τί πήρα μέσα μου; έφαγα τον Χριστό, ξεδίψασα από το Αίμα Του, χόρτασα από το Σώμα Του...». Το βήμα του γοργό, λες και βιαζόταν να πάει κάπου.

Πρόλαβε και μπήκε στο κελί του. Εκεί μέσα, μόνος του πλέον, γονάτισε. Ούτε το ράσο έβγαλε, ούτε το καλυμαύχι του, ούτε το κουκούλι. Έτσι όπως ήταν γονάτισε χάμο. Άπλωσε τα χέρια του στο ξύλινο πάτωμα, όπως ένας ζητιάνος που ζητά έλεος.Σιωπή. Είχε βραδιάσει για τα καλά. Έμεινε έτσι ώρα αρκετή. Ξάφνου ανασηκώθηκε.

«Φτάνει Κύριε...φτάνει» είπε ξεσπώντας σε λυγμούς. «Δεν αντέχω την αγάπη Σου...αποτραβήξου γιατί η καρδιά μου δεν αντέχει».

Οι λυγμοί σιγά σιγά σταμάτησαν, έμεινε με τα σιωπηλά του δάκρυα να διασχίζουν το πρόσωπό του. Έμεινε όρθιος με τα ράσα του, το κουκούλι στραβό πάνω στο καλυμαύχι του, τα μάτια του καθάρια, τα γένια του ανακατωμένα, τα χέρια του τρεμμάμενα.

Το κελάκι του να μοσχοβολά ευωδία που πρώτη φορά οσφράνθηκε στην ζωή του. Μα εκεί στα χείλη του ήταν ακόμα αυτή η γεύση του Θεού, αυτή η γεύση που πλέον θα τον συνόδευε για όλη του την ζωή. «Γεύσασθε και ίδετε ότι Χριστός ο Κύριος» ήθελε να βροντοφωνάξει σε όλους τους ανθρώπους της γης.

«Ω, Χριστέ μου...θέλω να σε τρώω και να σε πίνω μέχρι να πάψω να υπάρχω», είπε

σιγανά και σφράγισε το σώμα του με το σημείο του σταυρού.

Ακούστηκαν κάποιες πόρτες να ανοίγουν. Μετά από λίγο άνοιξε και την δική του πόρτα να δει τι γίνεται. Ξημέρωνε, αυτό είχε γίνει. Όλο το βράδυ πέρασε χωρίς να το αντιληφθεί. Δεν ένιωθε κούραση, δεν ένιωθε πείνα. Ένιωθε ταϊσμένος αιωνιότητα, αφθαρσία.

Δυο πατέρες τον συνάντησαν καθώς πήγαιναν στον ναό να τον ετοιμάσουν για την πρωινή ακολουθία. «Τόσο νωρίς πάτερ, ξεκουράστηκες»; τον ρώτησαν πρόσχαροι.Ίσιωσε το κουκούλι του. Τους κοίταξε στα μάτια. Εκείνοι τα χάσανε, σα να βλέπανε κάποιον άλλον άνθρωπο. «Δόξα τω Θεώ, είμαι καλά», είπε και χαμήλωσε το βλέμμα του.

Οι πατέρες κοντοστάθηκαν με απορία, κοιτάχτηκαν αναζητώντας απάντηση σ’αυτό το φωτεινό αλλοιωμένο βλέμμα του αδελφού τους, αλλά δεν συνέχισαν. Πήγανε μέσα στο ναό. Άρχισαν να ανάβουν τα καντήλια. Εκείνος στάθηκε ακίνητος στο μέσο της αυλής. Σήκωσε το βλέμμα του προς τον ουρανό. Έκανε τον σταυρό του. Πήρε μια βαθιά ανάσα και μπήκε κι αυτός στο ναό για την πρωινή ακουλουθία. Άλλη μια μέρα ξεκίνησε, άλλη μια μέρα πιο κοντά προς την Ζωή, την Αγάπη. Άλλη μια μέρα πιο κοντά στο τέλος που θα’ναι η αρχή.

Καθώς ανέβαινε στο στασίδι του το σώμα του ανατρίχιασε ολάκερο σα να απεκδυόνταν όλο αυτό το βίωμα. Χαμογέλασε συγκαταβατικά. «Μέχρι την άλλη φορά λοιπόν…» ψέλισε και έβγαλε το κομποσχοίνι από την τσέπη του ζωστικού του. Το τάλανο χτύπησε, η καμπάνα ήχησε. Άρχισαν να εισέρχονται στο Καθολικό οι πατέρες με τάξη και ησυχία. Οι μοναχοί πήρανε τις θέσεις τους. Ο εφημέριος φόρεσε το πετραχήλι του και έβαλε «Ευλογητός».

Στεκόταν στο στασίδι του και με το βλέμμα του κοιτούσε έναν έναν τους πατέρες. «Αραγε, πόσοι αδελφοί βίωσαν κάτι τέτοιο που εγώ για πρώτη φορά βίωσα χθες…» αναρωτήθηκε. Εκείνη τη στιγμή, ένας αδελφός περνούσε από μπροστά του. Σταμάτησε. Γύρισε προς το μέρος του, του έπιασε το χέρι. «Μην τα αναλύεις πολύ…αυτά είναι πράγματα του Θεού…» είπε πραεία τη φωνή και πήγε προς το αναλόγιο για να διαβάσει το Κάθισμα του Ψαλτηρίου.

Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή μόλις είχε αρχίσει. Άλλη μια πορεία για την Ανάσταση που εφέτος ήρθε από την αρχή…

π. Παύλος Παπαδόπουλος